

[Hans Thyge Jacobsen.]

nen i Forsommeren har faaet et mindre Totaludbytte, end de havde i det foregaaende Aar. Det er vist rigtigt nok. Det siger sig selv, at naar det drejer sig om en saa kompliceret Lovgivning, som Aldersrente- og Invaliderentelovgivningen jo er, naar det drejer sig om saa mange Medborgere, som Tilfældet er — en kvart Million —, saa vil der ved enhver Revision fremkomme Enkelttilfælde, som ikke er i Harmoni med det, der var tilsigtet med Revisionen. Og det er vistnok rigtigt, at ved den Revision, vi foretog i Forsommeren, og som tilsigtede at skabe bedre Forhold for de gamle og Invaliderne, er der visse Enkelttilfælde — jeg tør ikke sige visse Kategorier, for det tror jeg indtil videre ikke paa, men der er visse Enkelttilfælde —, hvor Resultatet er blevet det modsatte af det tilsigtede. Derfor vil vi fra vor Side under et Udvalgsarbejde være med til at se paa dette og ogsaa være villige til at søge at raade Bod paa disse ikke tilsigtede Virkninger af Revisionen, hvis det er muligt.

Men stort set maa vi holde for, at Tiden ikke er inde til at gaa videre med Forbedring af Rentemodtagernes Kaar. Det er jo slet ikke Smaabeløb, det efterhaanden løber op til. Naar vi tænker os, at det socialdemokratiske Forslag om 32 Mill. Kr. paa et Halvaar skulde gælde for et Heelaar, saa bliver det 64 Mill. Kr., og naar vi tænker os dertil lagt det kommunistiske Forslag paa 23 Mill. Kr., rundt regnet, saa kommer vi op paa 87 Mill. Kr., og det er dog et saa stort Beløb, at det ikke kan bevilges uden Samraad med Finansministeren.

Jeg er af den Opfattelse, at den Revision, vi foretog i Forsommeren, nu maa vise sine Virkninger; vi maa nu se, hvor vi er kommet hen, og hvorledes det stort set er kommet til at se ud. Hvis Forholdene saa skulde vise, at paa den ene Side Rentemodtagernes Kaar ikke er blevet tilstrækkelig forbedret efter en skønsom Betragtning, og paa den anden Side vi har Midler til Raadighed, saa vil vi fra vor Side naturligvis medarbejde paa yderligere Forbedringer, men som Forholdene ligger lige i Øjeblikket, maa jeg paa mit Partis Vegne altsaa tage Afstand fra Tanken om nu at bevilge yderligere store Millionbeløb gennem disse Love.

Johs. Christiansen: Til at begynde med vil jeg gerne sige, at det var med stor Glæde, mit Parti kunde medvirke til den gennemgribende Revision af Alders- og Invaliderenteloven, som fandt Sted nu i Sommer. Det er med endnu større Glæde, mit Parti og jeg fra forskellig Side fra de paagældende har modtaget Meddelelse om, at man betragtede den gennemførte Revision som en virkelig Forbedring af deres Livskaar. Der foreligger en lang, lang Række af Tilkendegivelser heraf, og naar det er Tilfældet, synes det mig ogsaa af denne Grund urigtigt at komme med Lovforslag som det foreliggende. Man ved fra den Side, hvorfra det er blevet stillet, at det ikke kan gennemføres, og derfor kan det faktisk kun bidrage til at borttage en Del af den naturlige Glæde og Tilfredshed, som der hersker i de Kredse, hvor Loven har sin Virkning.

Om det foreliggende Lovforslag skal jeg i øvrigt ikke sige mange Ord. Det er saa ganske iøjnefaldende stillet ud fra rent partiagitoriske Formaal, det er blottet for originale Synspunkter, og det er sagligt ubegrundet. For det første fordi de gamle og Invaliderne i Almindelighed er veltilfredse med den nye Lov, som jeg sagde før, og for det andet fordi Forslaget her end ikke tilnærmelsesvis dækker de Krav, som Danmarks kommunistiske Parti for kun 3 Maaneder siden selv fandt det uomgængelig nødvendigt at faa opfyldt. Endelig ved Forslagsstillerne godt — og i hvert Fald burde de have kunnet ræsonnere sig til det —, at et Lovforslag som dette ikke kan gennemføres saa kort efter, at den meget omfattende Revision af Alders- og Invaliderenteloven har fundet Sted, for det er jo rigtigt, hvad ærede Ordførere allerede har paapeget, at Lovens Virkninger i hvert Fald skal være af noget ældre Dato, end de er i Dag, inden man kan tænke sig at ændre ved den paa ny. Det er næsten trivielt at nævne Ordet: Overbudspolitik, hvem der er kommet først af hvem, det ærede Medlem Fru Ragnhild Andersen eller ditto Medlem Hr. Strøm — det skal jeg ikke prøve paa at udforske, Kapløbet mellem de ærede Medlemmers Partier er jo efterhaanden blevet en saa almen kendt Realitet, at det snart ikke kan af- tvinge yderligere Interesse. Det at se en kommunistisk Forslagsstiller komme farende, saa snart en socialdemokratisk ditto har